

се оплаче? Майка си то не знаеше гдѣ е; пъкъ и тя го забрави. За нея охраненото генералче бѣ ѝ станало по-мило, отколкото кореместото ѝ сираче . . .

Пасе Янко говедата и често си поплаква . .

„Не се търпи повече; ще бѣгамъ, кждѣ-то очи ми видятъ. Прощавайте добритѣ ми кравички!“ Тѣй рѣши единъ день Янко и избѣга . . . Три дена вървя прѣзъ села и градове и стигна морето. Цѣни се той слуга на единъ параходъ — да помага на готвачитѣ и отпътува . . . Янко бѣше вече момче на 15 години.

III. Генералчето.

На 15 години стана и генералскиятъ синъ. Той още отъ прѣди 5 години бѣ почналъ да гледа отъ високо на своята кърмачка. Не я обичаше. Отнасяше се вече като къмъ слугиня. А и вдовицата се срамуваше и страхуваше отъ него. А по-рано какъ го обичаше! Колко нощи е прѣкарала будна надъ люлката му! Какъ е играла съ него по двора и въ градината: да гонятъ пеперудки, да ловятъ птиченца, да бератъ ягоди, череши . . .

IV. Къмъ село.

А сега тя стана вече непотрѣбна. Господаритѣ ѝ дадоха заплатата и я изпратиха.

Но кждѣ ще иде тя сега? Върви изъ улицитѣ на града като замаяна и се пита: На кждѣ? На кждѣ?

— Въ село! ѝ пошепна единъ вжтрѣшенъ гласъ. — Въ село!